Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1912* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 7*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (*Συνέχεια*)

— Δὲν φοβεῖσθε, κύριε μαρκήσιε, καμμίαν κακὴν διαχείρισιν; Ὁ υἱός σας μόλις εἶνε δεκαὲξ ἐτῶν καὶ ἡ κόρη σας δεκατεσσάρων. Εἶνε πολὺ νέοι διὰ νὰ διευθύνουν μίαν περιουσίαν. Ἐὰν ἐδιορίζατε κανένα κηδεμόνα προσωρινόν, κανένα οἰκογενειακὸν σύμβουλον...

— Ὄχι, κύριε Λαλουέτ, ἐννοῶ ν' ἀφίσω εἰς τὰ παιδιὰ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅλην τὴν εὐθύνην, διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ νοῦς των. Ἔλειψα πρὸ ὀλίγου δεκαπέντε ἡμέρας καὶ κατεγοητεύθην μὲ ὅσα ἔγειναν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, χωρὶς νὰ τὰ διατάξω καὶ χωρὶς νὰν νὰ τὰ ὑποδείξω. Τὸ μόνον ποῦ εὔχομαι εἶνε νὰ μὴν ὑπάρξουν ἐχθροί.

— Καὶ ποίους ἐχθροὺς φοβεῖσθε;

Ὁ μαρκήσιος διηγήθη τὰ κατὰ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Μπεσύ. Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

—Πραγματικῶς, εἶπε, κάποιος φόβος ὑπάρχει. Ὁ παλιάνθρωπος αὐτὸς θὰ προσπαθήσῃ νὰ σᾶς βλάψῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ εὕρῃ πρόθυμον βοήθειαν, διότι δὲν τὸν ἀγαποῦν εἰς τὸν τόπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βασισθῆτε εἰς ἐμέ. Θὰ ἐπισκέπτωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν οἰκογένειάν σας καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν περιβάλω μὲ ρεῦμα συμπαθείας.

Συνώδευσε τὸν μαρκήσιον μέχρι τοῦ ἀμαξίου, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ὁ Πέτρος κ' ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸν νεανίαν.

— Ναί, εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον. Τώρα συμφωνῶ μαζί σας· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸ τὸ παιδί.

— Καὶ ἡ ἀδελφή του τοῦ ὁμοιάζει σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, προσέθεσεν ὁ Ριονσαί· γι' αὐτὸ μὲ ὅλην τὴν παραδοξότητα τῆς περιστάσεως, φεύγω ἥσυχος, βασιζόμενος εἰς τὰ δύο παιδιά.

»Ὁ Πέτρος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιοῦ...» (Σελ. 58, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Ἡμέραι καλῶς χρησιμοποιούμεναι

Μετὰ συγκινητικοὺς ἀποχαιρετισμούς, ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ροχέττην. Καὶ τώρα ἐταξείδευε διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν, διότι τὸ Βουένος-Ἄϋρες εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ τὰς μελλούσας ἐπιχειρήσεις του.

Μόνα τὰ δύο παιδιὰ ἀνεπόλουν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς καὶ προσεπάθουν νὰ τοὺς ἐγχαράξουν εἰς τὴν καρδίαν των.

—Πρὸ παντός, ἀγαπητοί μου, τοῖς εἶχεν εἰπῇ ὁ μαρκήσιος, μελετᾶτε διὰ νὰ μὴ ξεχάσετε ὅσα ξεύρετε, διότι χωρὶς μαθήματα ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, καὶ χωρὶς ἰδιαιτέραν σπουδήν, θὰ ἐκινδυνεύατε νὰ καταντήσετε ἀμαθεῖς.

Ἐκανόνισαν λοιπὸν τὴν ζωήν των. Ἐγνώριζαν κάλλιστα τὴν ἀγγλικήν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἱσπανικήν, τὰς ὁποίας τοῖς εἶχον διδάξῃ οἰκοδιδασκάλισσαι ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας. Συνεφώνησαν νὰ μὴ ὁμιλοῦν μεταξύ των παρὰ μόνον τὰς τρεῖς αὐτὰς γλῶσσας, σήμερον τὴν μίαν, αὔριον τὴν ἄλλην. Ἔπειτα θὰ ἐμελετοῦσαν μαζὶ γραμματικὴν καὶ θὰ ἔγραφαν κατ' ἀμοιβαίαν ὑπαγόρευσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐπίσης θ' ἀφιέρωναν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ὁσάκις θὰ εἶχαν καμμίαν ἀπορίαν, θὰ ἐρωτοῦσαν τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου.

Κάθε πρωὶ θὰ εἰργάζοντο εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὴν αὐλήν, μὲ τὸν ὑπηρέτην τὸν ὁποῖον εἶχε μισθώσῃ ὁ μαρκήσιος, καὶ μὲ τὴν Ὀνωρίναν. Διὰ τὰς πωλήσεις θὰ ἐπήγαιναν μαζὶ εἰς τὴν πόλιν, ἤλπιζαν δὲ ὅτι γρήγορα θὰ ἐπήρκουν εἰς τὰ ἔξοδά των μὲ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀγελὰς ἔδοσκεν εἰς τὸ πάρκον».
(Σελ. 58, στ. α')

Τὰς ἑσπέρας τῶν θὰ διήρχοντο μελετῶντες τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχεν ἀφίσει ὁ μαρκήσιος, καὶ ὁ μὲν Πέτρος θὰ κατεγίνετο ἰδιαιτέρως εἰς τὰ γεωπονικά, ἡ δὲ Καμίλλη εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἡ ὁποία τῆς ἤρεσε πολύ,

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασαν νὰ ζοῦν πλησίον τῆς μητέρας των, τῆς ἄλλοτε τόσον φιλοστόργου καὶ διαχυτικῆς· ἔπαιρναν τὰ βιβλία των εἰς τὸ δωμάτιον της, συνωμίλουν μαζύ της, τὴν ἐρωτοῦσαν διὰ τὰς ἀμφιβολίας των, ἀλλ' ἡ κυρία Ριονσαὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφίνουν μόνην.

Ἡ παρουσία τῶν τὴν ἠνάγκαζε νὰ ζῇ, ἐνῶ αὐτὴ ἤθελε νὰ κοιμᾶται, νὰ ληθαργῇ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της καί, ἐὰν ἐπέπρωτο νὰ μὴν ἐπανέλθῃ, νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἔπαυσαν οὕτω τὰς ἐπισκέψεις των, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ χρόνος θὰ ἐθεράπευε τὴν προσφιλῆ των μητέρα καὶ θὰ τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν συνήθη ζωήν· περιωρίσθησαν δὲ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ νὰ ζοῦν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, μόνοι των, ἀλλὰ χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ παύσουν περιστοιχίζοντες τὴν ἀσθενῆ μὲ τὰς τρυφερωτέρας καὶ συγκινητικωτέρας φροντίδας.

Ὁ Πέτρος, δυνατὸς καὶ εὔρωστος, ἐχειρίζετο τὰ ἐργαλεῖα σὰν ἄνδρας. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιοῦ, τοῦ ὑπηρέτου, ἀπήλλαξε τὸν λαχανόκηπον ἀπὸ τὰ περιττὰ χόρτα ποὺ τὸν ἐγέμιζαν κ' ἐκαθάρισε τὴν γῆν ἀπὸ ὅλας τὰς πέτρας καὶ τὰς ρίζας, εἰς βάθος ἑξήντα ἑκατοστῶν, διὰ νὰ εἶνε ἑτοίμη διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀνοίξεως. Ἔπειτα ἐφύτευσε φράουλες, ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνων ποὺ καρποφοροῦν ὅλον τὸν χρόνον.

Ἡ Καμίλλη κτηνοτρόφος

Ὅλαι αἱ ἐργασίαι τοῦ φθινοπώρου ἐπροχώρουν οὕτως, ἐνῷ ἡ Καμίλλη ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειαν τῶν κουνελιῶν της. Εἶχεν ἀρχίσῃ μὲ δύο μόνον μητέρας καὶ τώρα ἔβλεπε τριάντα κουνελάκια νὰ τρέχουν εἰς τὸ ἄχυρον τῆς φάτνης των.

Ἡ μικρόσωμος βρεττανικὴ ἀγελάς, ἐγκατεστημένη εἰς τὸν φωτεινὸν καὶ καθαρὸν σταῦλον, ἐπροκάλει τὰ μειδιάματα τῶν χωρικῶν διὰ τὸ νανοειδὲς τοῦ ἀναστήματος της. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔβοσκεν εἰς τὸ πάρκον, περιμένουσα τὸ λειβάδι της.

— Τί κουτοὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι, ἔλεγαν, νὰ πᾶνε νὰ πετάξουν λεπτὰ γιὰ τέτοιο ζοῦδι!

Ὅταν ὅμως ἔμαθαν ὅτι τὸ «ζοῦδι» αὐτὸ ἔκαμνε δεκαὲξ λίτρας γάλα τὴν ἡμέραν, ὅτι ἡ Καμίλλη ἔβγαζε δέκα λίτρας βούτυρον τὴν ἑβδομάδα καὶ ὅτι τὸ βούτυρον αὐτὸ ἦτο τόσον εὔγευστον, ὥστε ὅσοι τὸ ἐδοκίμαζαν δὲν ἤθελαν πλέον ἄλλο, οἱ χωρικοὶ ἔπαυσαν νὰ γελοῦν καὶ ἀποροῦσαν «ποῦ τὰ ἤξευραν αὐτὰ οἱ παλιοπαριζιάνοι» . . .

Ἀπὸ τότε μὲ μεγάλην περιέργειαν παρηκολούθουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν Ροχέττην, τῆς ὁποίας, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν χωρικῶν, ἡ μεγάλη πύλη ἦτο πάντοτε κλειστή.

— Μὰ γιατί κλείνεσθε ἔτσι; ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν τὰ παιδιά, ἐπανερχόμενα ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Γιὰ νὰ εἴμεθα στὸ σπίτι μας! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μὲ σταθερότητα.

— Ἔπειτα, ἔτσι θέλει ἡ μαμμά, προσέθεσεν ἡ Καμίλλη, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἀντήχει ὡς χρυσοῦν κύπελλον κρουόμενον ἐλαφρῶς.

— Ἄλλη φορὰ μπαίναμε καὶ βγαίνομεν ὁποτε θέλαμε· ἦταν μεγάλη εὐκολία! . .

«Ἀστειεύεσθε βέβαια!» (Σελ. 58, στ. γ'.)

— Ναί, μ' αὐτὰ πᾶνε πιά, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὁ Μπεσὸ ἐπενόησε αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ τὲς κλεψιές του καὶ σᾶς παρέδωσε τὸ κτῆμα ποὺ ἦτον ἐπιφορτισμένος νὰ φυλάττῃ. Ὁ πατέρας μου δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ καὶ τὸν ἀκοῦμε.

— Θὰ λείψῃ πολὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς «εἶνε ὁ κύριος μαρκήσιος τοῦ Ριονσαί», καλή μου γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος κ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Ἂς τοὺς μιλοῦμε μὲ περισσότερο σεβασμό, κυρὰ-Ρήνη, εἶπαν τότε πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην μερικοὶ χωρικοί, γελῶντες· εἶνε, βλέπεις, ἀφεντάδες, δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς. Ἔπειτα ξέρουν νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ νὰ βγάζουν πουλιὰ καλλίτερ' ἀπὸ 'μᾶς.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-Ρήνη· ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια ἀρχοντόπουλα!

Καὶ μαραγκός.

Ἕνα πρωὶ ὁ Πέτρος παρουσιάσθη εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ Δυράν, τοῦ μαραγκοῦ, (ξυλουργοῦ, ἁμαξοποιοῦ καὶ τορνέως), ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχεν ἐργασθῇ εἰς τὸν πύργον κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν.

—Κύριε Δυράν, τῷ εἶπεν, ἦλθα νὰ σᾶς παρακλέσω νὰ μοῦ δώσετε μερικὰ μαθήματα, διὰ νὰ μάθω νὰ μεταχειρίζωμαι τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἀγόρασε ὁ πατέρας μου ἢ ἐφέραμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε πάντα κάτι μικροδουλειές, ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ τὲς κάμω μόνος μου ἂν ἤμουν λιγάκι μαραγκός.

—Ὦ, κύριε μαρκήσιε...

—Ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶμαι ἀκόμη μαρκήσιος, ἀφοῦ ζῇ ὁ πατέρας μου ποὺ ἔχει τὸν τίτλον

—Τί εἶσθε λοιπὸν σεῖς;

—Ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι μόνον κόμης. Ἀλλὰ ἐδῶ στὸ χωριό, δὲν εἶμαι παρ' ἁπλούστατα ὁ κύριος Πέτρος.

Πολὺ καλά, κύριε Πέτρε, ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω καὶ σὲ λίγο θὰ μάθετε καλλίτερά μου, γιατὶ λένε πῶς ὅλα τὰ ξέρετε σεῖς.

—Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολή, εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶν, εἶνε ὅμως ζήτημα χρόνου, γιατὶ πραγματικῶς θέλω νὰ μάθω ἀπ' ὅλα, τοὐλάχιστον ὅσα εἶνε χρήσιμα στὴν ἐξοχή, καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὴν τέχνη σας. Πόσα θὰ σᾶς πληρώσω γιὰ τὰ μαθήματά σας;

—Ἀστειεύεσθε βέβαια! ἀπήντησεν ὁ μαραγκός· ἐγὼ νὰ πάρω λεπτὰ ἀπὸ ἕνα καλὸ παιδὶ σὰν καὶ σᾶς; Ἰδοὺ τί θὰ σᾶς προτείνω: Θὰ μοῦ χρειασθῇ μιὰ μέρα γιὰ νὰ σᾶς δείξω νὰ λύνετε καὶ νὰ μοντάρετε τὰ ἐργαλεῖα. Θὰ μοῦ πληρώσετε μισὸ μεροκάματο. Ἔπειτα θὰ μοῦ χρειασθῇ ἄλλη μιὰ μέρα, νὰ σᾶς δείξω νὰ τὰ μεταχειρίζεσθε· θὰ μοῦ πληρώσετε ἄλλο μισὸ μεροκάματο—δυὸ καὶ δυὸ φράγκα, τέσσαρα. Τίποτ' ἄλλο. Ὕστερα θὰ δουλεύετε κοντά μου στὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ συνειθίσετε, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν θὰ πληρώσετε πεντάρα.

—Εἶσθε πολὺ καλός, κύριε Δυράν, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Θὰ ἔλθω αὔριο στὴ μία μὲ τὰ ἐργαλεῖα μου καὶ θ' ἀρχίσωμε. Θὰ μοῦ πωλήσετε ὅμως καὶ ξύλα.

— Μπᾶ! ξύλα μπορεῖτε νὰ μοῦ πωλήσετε σεῖς!

— Πῶς αὐτό;

— Ἔχετε δένδρα θαυμάσια. Ἂν θέλετε σᾶς ἀγοράζω μερικά.

— Ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶνε στὸν ἀγρό;

— Μάλιστα

— Πόσα δίνετε;

— Ἑξήντα φράγκα τὸ κομμάτι.

— Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὰ δώσω λιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα. Ὑπάρχουν ὅμως στὴν ἀποθήκη ἰτιές,

μήκους ὀκτὼ μέτρων, ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς τὰς δώσω ἀπὸ σαράντα ὡς ἑξήντα φράγκα.

Ὁ Δυρὰν τὰς ἐγνώριζε. Κάποτε ἤθελε νὰ τὰς ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν Μπεσό, ὁ ὁποῖος ἐζήτει περισσότερα. Καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ ὑπάγουν μαζὶ εἰς τὴν Ροχέττην διὰ νὰ διαλέξῃ. Τοῦτο ἔγεινε καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Πέτρος ἐλάμβανε τριακόσια φράγκα δι' ἓξ ὡραίας ἰτέας. Εἰς αὐτὰς προσετέθησαν καὶ ἄλλα τρία δένδρα, τὰ ὁποῖα ὁ Δυρὰν ἀνέλαβε νὰ πριονίσῃ πρὸς χρῆσιν τοῦ πύργου.

Τί θὰ ἔκαμναν μὲ τὰ τριακόσια φράγκα; Ὁ Πέτρος συνεβουλεύθη τὴν ἀδελφήν του.

— Ἀγοράζομε κάρβουνα; ἐπρότεινεν ἡ Καμίλλη· ἡ μαμμὰ παραπονεῖται ὅτι κρυώνει· πρέπει ν' ἀνάψωμε τὸ καλοριφέρ.

— Καλὰ λές, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Αὔριο πᾶμε στὴν πόλι καὶ κάμνομε τὴν παραγγελία μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΣΩΣΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ!

Κακὸν συναπάντημα

Ἡ πόλις ἀπεῖχε δεκατρία χιλιόμετρα. Τὰ γαϊδουράκια τὰ διήνυον ἀποπνοῶντα, ἐπέστρεφον δὲ τόσον ζωηρὰ καὶ ἀκμαῖα, ὅσον σχεδὸν καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Συχνὰ ὁ Πέτρος ἄφινε τὴν ἀδελφήν του νὰ ὁδηγῇ τὸ ἁμαξάκι, πρῶτον διότι ἔπρεπε νὰ μάθῃ καὶ δεύτερον διότι καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζῃ ὀλίγον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεχώρησαν μὲ μακρὸν κατάλογον παραγγελιῶν, διότι ἡ ἀγορὰ τοῦ χωρίου δὲν ἦτο πολὺ καλὰ ἐφοδιασμένη καὶ τὰ περισσότερα πράγματα ἔπρεπε νὰ τ' ἀγοράζουν ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐπῆραν μαζύ των καὶ τὸ βούτυρον τῆς πρωΐας, τὸ ὁποῖον θ' ἄφιναν καθ' ὁδὸν εἰς πελάτας ἤδη τακτικούς.

Ἐροσπέρασαν ἕνα ἄνθρωπον μὲ κακὴν ὄψιν, τοῦ ὁποίου ἡ κόκκινη μύτη καὶ τὸ ἐπίσης φλογερῶς χρωματισμένον πρόσωπον ἐμαρτύρουν τὸ αἴτιον τῆς ἀθλιότητός του. —Ἔ, σεῖς! τοὺς ἐφώναξεν ἀπὸ πίσω δὲν μοῦ δίδετε μιὰ θέσι σ' ἁμάξι σας γιὰ νὰ πάγω στὸ Λαρζί;

Ὁ μαρκήσιος τοὺς εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νὰ δέχωνται τοιούτου εἴδους προτάσεις παρ' ἀγνώστων.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ὁ Πέτρος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τῶν ζώων του.

Ὁ ἀλήτης ἐξετόξευσεν ὕβρεις κ' ἐμελέτησεν ἐκδίκησιν. (*Ἕπεται συνέχεια*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, — ὅπως δὰ κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν, — ἡ ἑορτάσιμος κίνησις εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο ζωηροτάτη. Τὸ πρωί, παντοῦ ἤκουες βιολιὰ καὶ κλαπαδόρες. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς κάθε δύο βήματα, θάπαντοῦσες καὶ ἕνα ὑπηρέτην μὲ μίαν ἀπλάδαν λουκουμάδες, ἢ μὲ μίαν τούρταν, ἢ μὲ ἕνα μπουκέτο. Κύριοι καὶ κυρίαι μὲ τουαλέττες, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ἁμάξι, ἔκαμναν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀτελείωτες ἐπισκέψεις. Οἱ διανομεῖς ἐκουβαλοῦσαν ἀναρίθμητα μπιλιέττα. Οἱ παπάδες ἐμοίραζαν «μερίδας». Ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια ἀνοικτά, στολισμένα, «δεχόμενα», φωταγωγημένα καὶ πολυθόρυβα μέχρι βαθείας νυκτός. Μία κίνησις τελοσπάντων τόσον ζωηρά, ὅσον δὲν παρατηρεῖται εἰς καμμίαν ἄλλην ἑορτήν. Διότι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶνε ὁ δημοτικώτερος τῶν Ἁγίων. Δὲν ὑπάρχει σπίτι, μέγαρον ἢ καλύβι, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τουλάχιστον ἕνα συνονόματόν του, — Γιάννην, Γιανάκην, Γιάγκον, Γιαννιόν, Ζάν, Ἴζων ἢ Νάννην. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε τὸ πλέον κοινὸν καὶ διαδεδομένον ὄνομα. Ὅπως ἀπὸ τὰ θηλυκὰ τὸ Μαρία. Ἡ δὲ δημοτικότης του εἶνε ἐπίσης, καὶ ἴσως ἀκόμη περισσότερον κτυπητή, εἰς μίαν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν ὅπως αἱ Ἀθῆναι.

Καὶ ὅμως, τὸ πλέον διαδεδομένον ὄνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε συνώνυμον τοῦ κουτοῦ, τοῦ βλακός! Μία παροιμία λέγει: «Κέψε ξύλο, κάμε Γιάννη». Καὶ μία ἄλλη βεβαιώνει: «Σαραντα-πέντε Γιάννηδες ἑνὸς κοκόρου γνῶσι». Καὶ αἱ δύο εἶνε πανελλήνιαι. Παντοῦ, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πιστεύεται ὅτι ἕνας Γιάννης δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε ἔξυπνος. Καὶ θάκούσετε συχνὰ νὰ λέγουν: «Ἄμ τὸν πῆρε στὸ λαιμό του ὁ νουνός του· πῆγε νὰ τὸν βγάλῃ Γιάννη!» Ἢ: «Γιάννη τὸν λένε· μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλλοιώτικος;»

Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ πλειονοψηφία τῶν Γιάννηδων εἶνε πραγματι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἐφεῦρον τὴν πυρίτιδα, (ὅπως λέγουν διὰ τοὺς κουτοὺς οἱ Γάλλοι.) Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἐνῷ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τόσῳ κοινόν, μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν οἱ λεγόμενοι Γιάννηδες εἶνε σπάνιοι. Εἰς τὴν πολιτικήν, εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ διακεκριμένους Ἕλληνας ὑπογράφονται μὲ ἓν ἀρχικὸν Ἰῶτα... Μήπως ἡ παροιμία καὶ ἡ ἰδέα τοῦ λαοῦ εἶνε ἀληθινή; Μήπως τῷόντι ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους Γιάννηδες δὲν ὑπάρχει προκοπή, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι προκομμένοι δὲν λέγωνται Γιάννηδες; Ἀλλὰ τότε πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Τί ἐπίδρασιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα ἐφ' ἑνὸς ἀνθρώπου; Πῶς εἰμπορεῦμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἕνα παιδὶ θὰ βγῇ ἔξυπνον ἂν ὀνομασθῇ Γεώργιος ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅτι θὰ βγῇ κουτὸν ἂν ὀνομασθῇ Ἰωάννης; Δὲν εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις ἡ σπάνις τοῦ ὀνόματος μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δὲν εἶνε ἁπλῆ πρόληψις ἡ ἰδέα ὅτι κάθε Γιάννης εἶνε κουτός;

Ἐντελῶς, ὄχι. Ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ ἔχει ἴσως καὶ τὴν σημασίαν της καὶ... τὴν ἐπίδρασίν της. Ὄνομα, τὸ ὁποῖον βαρύνει μία πρόληψις, διδόμενον εἰς ἕνα ἄνθρωπον, εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ κακά. Τὸ ὄνομα Γιάννης, τὸ ὁποῖον κατήντησε συνώνυμον τοῦ βλακός, δὲν ἐνθαρρύνει πολὺ ἐκείνους ποῦ τὸ φέρουν καὶ δὲν τοὺς κάμνει ὑπερηφάνους... τοὐλάχιστον διὰ τὸ ὄνομά των. Βλάπτονται ἐπομένως ὅταν εἶνε παιδιὰ καὶ ἀκούουν τοὺς ἄλλους, τοὺς μεγαλειτέρους των προπάντων, νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν περιφρονητικῶς «Γιάννηδες» καὶ νὰ τοὺς προλέγουν ὅτι δὲν θὰ γίνουν τίποτε. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ὄνομα δὲν ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ ἤθους του, τοῦ χαρακτῆρός του, τῆς ψυχῆς του, ἀκόμη καὶ τῆς διανοίας του. Ὑπάρχουν παρατηρηταί, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ μαντεύουν πῶς ὀνομάζεται ἕνας ἄγνωστος, κρίνοντες μόνον ἀπὸ τὸ ὕφος του, τὴν ὁμιλίαν του, τὸ ἐξωτερικόν του. Τὸν βλέπουν ἁπλῶς καὶ λέγουν: Αὐτὸς εἶνε Κώστας, αὐτὸς εἶνε Παῦλος, αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε Ἀλέξανδρος. Οἱ Γιάννηδες τώρα δὲν γεννῶνται κουτοί, ἀλλὰ ἴσως κουτιαίνουν κατόπιν, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον βαρύνει ἡ κακὴ ἰδέα. Φαίνεται δὲ ὅτι μόνον οἱ πολὺ ἔξυπνοι κατορθώνουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίδρασιν καὶ νὰ διαφεύσουν... τὸ ὄνομά των· γνωρίζομεν δὲ ὅτι οἱ πολὺ ἔξυπνοι, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Γιάννηδων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν παντὸς ὀνόματος ἀνθρώπων, εἶνε σπάνιοι. Διὰ τοῦτο θὰ σᾶς ἀσυμβούλευα, ἂν τύχῃ ποτὲ νὰ βαπτίσετε κανένα παιδί, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ μὴ τὸ βγάλετε Γιάννην. Τοὺς δὲ φίλους μας Γιάννηδες, παρακαλῶ νὰ μὴν ἀπελπισθοῦν. Ἂς ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τὰς ἐξαιρέσεις. Καὶ χρόνια πολλά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ' *(Συνέχεια)*

Βήχει, γιὰ νὰ μιλήσῃ καθαρώτερα καὶ λέει:

— Ἔ, σεῖς, κουνελάκια, κόψτε μου ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γλύκισμα αὐτό.

Τὰ κουνελάκια ἐτριγύριζαν τὸ ζαχαροκάλαμον καὶ πρόσπαθοῦσαν μ' ὅλας τὰς δυνάμεις των νὰ κόψουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθώνουν τίποτε.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔπαιρε πῶς δὲν τὰ ἔβλεπε καθόλου καὶ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:

— Ἔμπρός! ἔμπρός! γρήγορα, περιμένω.

Τὰ κουνέλια ἱδρῶναν, ἐκουράζοντο, ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο νὰ σπάσουν τὸ ζαχαροκάλαμον.

Ἕνα πουλάκι τότε ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, τὰ ἐσυμβούλευσε τραγουδιστὰ τί νὰ κάμουν.

— Δαγκῶστέ το μὲ τὰ δοντάκια σας στὴν ἀκρούλα καὶ σχίστε το· ἀφοῦ τὸ σχίσετε, ρίξτε τὸ βάρος σας ἐπάνω του καὶ θὰ κατορθώσετε νὰ τὸ σπάσετε.

Αὐτὰ ἐσυμβούλευε τραγουδιστὰ τὸ πουλάκι στὰ κουνελάκια καὶ ἀμέσως μόλις τὸ ἐκατάλαβαν, τὰ κουνελάκια κατόρθωσαν νὰ κόψουν τὸ ζαχαροκάλαμον εἰς δύο, πρὶν κἂν προφθάσῃ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ν' ἀνοίξῃ τὰ πόδια του γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ.

Ὅταν τοῦ πῆγαν τὸ κομμάτι, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔμεινε σκεπτικὸς κ' ἐσυλλογίζετο μὲ ποιὸ νέον τρόπο θὰ κατώρθωνε τώρα νὰ τὰ βάλῃ στὰ νύχια του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐσηκώθη, ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ κόσκινο καὶ ἐφώναξε:

— Ἔ, κουνελάκια, πάρτε τὸ κόσκινο καὶ τρέξτε στὴν πηγὴ νὰ μοῦ φέρετε λιγάκι φρέσκο νεράκι.

Τὰ κουνελάκια ἔτρεξαν στὴν πηγὴ καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ γεμίσουν νερὸ τὸ κόσκινο. Ἀλλά, ὅπως τὸ ἐννοεῖτε πολὺ καλά, τὸ νερὸ ἔτρεχεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς τρύπες καὶ τὸ κόσκινο ἔμενεν ἄδειανό.

Τὰ κουνελάκια ἀπελπισμένα ἐκάθησαν κατὰ γῆς καὶ ἄρχισαν τὰ κλάματα.

Τότε τὸ πουλάκι, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καλὸ πουλάκι, ποῦ τὰ εἶχε συμβουλεύσῃ γιὰ τὸ ζαχαροκάλαμο, ἐτραγούδησεν ἀπὸ τὸ δένδρο ψηλὰ ποῦ ἦταν καθισμένο:

— Ἀπλῶστε χορταράκια, καλά μου κουνελάκια, σκεπάστε τα μὲ ἀσπρόχωμα

καὶ ὕστερα μὲ νεράκι γεμίστε τὸ κόσκινο ἄφοβα καὶ νὰ τὸ πᾶτε γρήγορα, γιατὶ ὁ κὺρ-Ἀλούπης δὲν περιμένει,

Τὰ κουνελάκια χαρούμενα ἐπήδησαν καὶ ἑτοίμασαν τόσον καλὰ τὸ κόσκινο, ὥστε τὸ νερὸ δὲν ἔτρεχεν ὅλως διόλου, Ἔτσι κατόρθωσαν νὰ τὸ φέρουν γεμᾶτο νερὸ εἰς τὸν κὺρ-Ἀλούπην.

Τότε ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐστενοχωρήθη, ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἔδειξεν εἰς τὰ κουνελάκια ἕνα χονδρὸ ξύλο, τὸ ὁποῖον τὰ διέτοξε νὰ τὸ ρίψουν 'στὴ φωτιά.

Τὰ μικρὰ ἐτριγύρισαν τὸ ξύλον καὶ ἐπροσπάθησαν μὲ ὅλη των τὴν δύναμιν νὰ τὸ σηκώσουν, ἀλλὰ τὸ ξύλο δὲν ἐκινήθη καθόλου.

Ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πουλάκι ἔφευγεν, ἐνῷ ὁ πατερούλης των ἤρχετο γρήγορα-γρήγορα.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ τὸ σχέδιό του εἰς τὴν μέσῃ καὶ κύρε πρόφασι γιὰ νὰ φύγῃ ὅσον ἠμποροῦσε συντομώτερα.

— Δὲν κάθεσθε νὰ φᾶμε κἄτι τι, κὺρ-Ἀλούπη μου; εἶπεν ὁ κὺρ-Κουνέλης.

Ἀλλὰ ὁ κὺρ Ἀλλούπης ἐκούμπωσε τὸ ἐπανωφόρι του ἕως ἐπάνω καὶ ἔφυγε χωρὶς ἄλλη μιλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μιὰν ἡμέρα, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἀπάντησεν εἰς τὸ μεγάλο δρόμο τὴν κυρὰ-Χελῶνα, ἐνῷ ἔκανε τὸν συνηθισμένο περίπατό της.

Ἡ κυρὰ-Χελῶνα ἐσκέφθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ προσέξῃ πολύ, ἀλλὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐφέρθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν.

Ἐπροχώρησε καὶ ἤρχισε τὰ παράπονά του ὅτι εἶχε *χίλια χρόνια* νὰ ἰδῇ τὴν κυρὰ-Χελῶνα.

— Ὤ, κυρὰ-Χελῶνα, τί ἔγεινες τόσον καιρό;

— Ἐγύριζα ἀπὸ δῶ κ' ἀπὸ ἐκεῖ, κὺρ Ἀλούπη μου.

— Δὲν μοῦ φαίνεσαι πολὺ ζωηρή, καθὼς ἄλλοτε, εἶπεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

— Ἔ, φίλε μου, γεράματα, τί νὰ κάνωμε, ἐμουρμούρισεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

— Μὰ ἐσὺ κἄτι ἔχεις, ἐπέμεινεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης· τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα, κατακόκκινα.

— Θεέ μου, κὺρ-Ἀλούπη μου, ὑποφέρω· δὲν ξέρεις ἐσὺ τί θὰ εἴπῃ νὰ γυρίσῃ κανείς, καθὼς ἐγώ, ὅλον τὸν κόσμο καὶ νὰ πάθῃ ὅσα ἔπαθα ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

— Μὰ τὰ μάτιά σου εἶνε κατακόκκινα, ἐπανέλαβεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης, φαίνεσαι ἄρρωστη.

Μὰ σοῦ εἶπα, πῶς δὲν ξέρεις ἀπὸ βάσανα κὺρ-Ἀλούπη μου· τί τὰ θέλεις; ἐγὼ εἶμαι βασανισμένη.

—Τέλος πάντων τί ἔχεις; ἐπέμεινεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

—Νὰ λοιπὸν· προχθές, ἐνῷ ἐπήγαινα περίπατο, ὁ ἀφέντης ἔβαλε φωτιὰ στὸ χωράφι. Θεέ μου, τί ὑπέφερα! δὲν φαντάζεσαι, κὺρ-Ἀλούπη μου, τί ὑπέφερα.

— Καὶ πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὴ φωτιά, κυρὰ-Χελῶνα;

—Δὲν ἔφυγα, κὺρ-Ἀλούπη μου, καὶ ὁ καπνὸς ἐγέμισε τὰ μάτια μου, οἱ φλόγες μοῦ ἔψησαν τὴν πλάτη, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

—Χωρὶς ἄλλο ἡ φωτιὰ ἔκαψε καὶ τὴν οὐρά σου, κυρὰ Χελῶνα μου, εἶπε πικρὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

—Ὤ, ὄχι! νὰ ἡ οὐρά μου, κὺρ-Ἀλούπη μου, εἶπεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα καὶ τὴν ἐφανέρωσε, χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ.

Μόλις ἡ οὐρὰ ἐφάνη ἔξω ἀπὸ τὸ καύκαλον, ὁ κὺρ-Ἀλούπης τὴν ἄρπαξε καὶ ἐφώναξε:

—Ἀ! ἀλήθεια, κυρὰ-Χελῶνα. Σὺ λοιπὸν μὲ ἐκτύπησες τὴν ἄλλη φορὰ στὸ κεφάλι, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ μὲ τὸν κὺρ Κουνέλη ἔκανες συμφωνίες γιὰ κακὸ δικό μου, ἔ; Θὰ σᾶς διορθώσω ἐγὼ καὶ τοὺς δύο.

Ἄδικα ἡ κυρὰ-Χελῶνα παρεκάλεσε καὶ ξαναπαρεκέλεσε τὸν κὺρ-Ἀλούπη νὰ φανῇ καλὸς καὶ μεγαλόψυχος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΒΑΡΔΑ ΦΟΥΡΝΕΛΛΟ!

Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων σου, ὦ Κραναέ, πανάρχαιε τῶν Ἀθηνῶν κάτοικε, κάθημαι καὶ παρατηρῶ τὴν πόλιν σου, λαμβάνων, ἐννοεῖται, καὶ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, διότι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὰ ἐδώλιά σου λειτουργεῖ λατομεῖον, θριαμβευτικῶς ἐξαφανίζον τὰ ἐπὶ τῶν δράχων λαξευμένα ἴχνη τοῦ βίου σου. Ἀτυχῶς ὁ Φιλόπαππος, ὁ μόνος κάτοικος καὶ φύλαξ τῆς χώρας σου, ἀδυνατεῖ νὰ προσέλθῃ ὑπερασπιστὴς καὶ συνήγορος τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων σου, μαρμαρωμένος καὶ ἀκέφαλος ὅπως εἶνε. Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέραν, ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται, αὐξάνει ἡ ἀγνοιά μας διὰ τὸν πολιτισμόν σου, οὐ ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ ἔχῃς ὁπωσδήποτε σχηματίσῃ κάποιαν ἰδέαν διὰ τὸν ἰδικόν μας πολιτισμόν, ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ἰδίως καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς πυρίτιδος, ἡ ὁποία εἰς μίαν στιγμὴν κατορθώνει νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἐτῶν φιλοπονία κατεσκεύασε καὶ αἰώνων φιλοπατρία ἐσεβάσθη.

(Δ. ΓΡ. Κ.)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ θυμωμένη Στρουθοκάμηλος

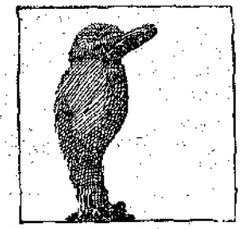

Τὸ σχεδίασμα τοῦτο, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ στρουθοκάμηλον, τῆς ὁποίας ὅμως φαίνεται μόνον ὁ λαιμός, ἐξογκωμένος τόσον ὑπερβολικά, λόγῳ τοῦ μεγάλου θυμοῦ, ὑφ' οὗ εἶχε καταληφθῇ τὸ πτηνὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ συνέλαβεν ὁ φωτογραφικὸς φακός. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐπιβάλλεται μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ τὴν πλησιάζῃ κανείς, διότι τὰ ραμφίσματά της εἶνε τὸ ἐπικινδυνωδέστερον παιγνίδι ποῦ εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ ἕνας ἄνθρωπος μ' ἕνα πουλί!

Ἀμμῶδες... αὐτοκίνητον

Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ καὶ ὁ ἀναβάτης του κατεσκευάσθησαν ἀπὸ ἄμμον ὑπὸ καλλιτέχνου εἰδικοῦ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀμμοδημιουργίας, καὶ ἐστόλισαν ἐπί τινα χρόνον τὴν παραλίαν Ἀγγλικῆς τινος λουτροπόλεως. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς λείπει τίποτε. Ἀλλοίμονον ὅμως, τὸ πρῶτον φύσημα ἀνέμου κατέρριψε τὸ καλλιτέχνημα!

Αὐτὸ ὑπενθυμίζει τὰ ἐκ χιόνος καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα διαλύει ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου!..

Πρόβλημα

[*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*]

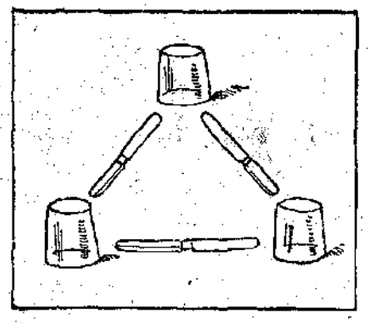

Ἰδοὺ τρία ποτήρια καὶ τρία μαχαίρια. Πρόκειται νὰ συνδεθοῦν μεταξύ των καὶ νὰ ποτελέσουν ἓν σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μὲν ἄκραι τῶν λαβῶν θὰ στηρίζωνται μόλις ἐπὶ τῶν ποτηρίων, αἱ δὲ λεπίδες θὰ στέκωνται εἰς τὸ μέσον, χωρὶς νὰ πίπτουν.

Ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ἔχασε τὴν γυναῖκά του. Μπορῆτε νὰ τοῦ τὴν εὕρετε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνίδος

ΚΙ	ΠΕ	Α	ΔΗΣ
ΑΟ	ΜΩΝ	ΡΙ	ΙΠ
ΔΑΣ	ΤΣΕΙ	ΝΩΝ	ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α'.) Σταφυλή, σῦκον, κεράσιον, μῆλον, ἄπιον, κάρυον, κάστανον. — β'.) Τὸ καπέλλο τῷ χοιροβοσκοῦ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περιοριζόμενον μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ χοίρου, φαίνεται δὲ ὄρθιον, ἐὰν γίνῃ βάσις ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ,Κεφβ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ(*)

Ἀγαπητή μου Διάπλασις

Σοῦ ὑπεσχέθην νὰ σοῦ φέρω τὸν μπουναμᾶ, ἀλλὰ μετενόησα.

Πῶς νὰ ἔλθω μὲ τόσην κακοκαιρίαν; Καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον τὰ χιόνια, ὅσον οἱ κυνηγοί· καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον οἱ κυνηγοί, ὅσον οἱ ἱέρακες· καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον οἱ ἱέρακες, ὅσον ὁ κακὸς ἐχθρός μου, ὁ Κόραξ. Τὸν σιχαίνομαι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅπου τὸν εἶδα νὰ τρώγῃ τὰ πτώματα τῶν πνιγέντων καὶ ὅταν μὲ βλέπῃ, κρώζει τὸ ἀπαίσιον κρᾶ, κρᾶ, καὶ ἀνατριχιάζω νὰ τὸν ἀκούω.

Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ στείλω; εὐχάς; ὄχι, εἶπα, λέγω τοῦ μπαμπᾶ μου καὶ σ' εὔχεται ποῦ εἶνε ἱερεύς.

Τί νὰ στείλω; καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω... Κατέφυγα εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ μπαμπᾶ μου. «Μπαμπᾶ, τοῦ λέγω, νὰ στείλω τὸ καλλίτερον πούπουλό μου εἰς τὴν ἀγαπητήν μου Διάπλασιν; — Ἀνόητη, μοῦ λέγει, ποῖον εἶνε τὸ σύμβολόν σου; εὗρέ το, καθὼς καὶ ἕνα ἄλλο, ἀκόμη μεγαλείτερον καὶ στεῖλέ τα.» Ἑνόησα ἀμέσως, ἐπέταξα εἰς τὴν ἐλαίαν τοῦ κήπου μας, ἔκοψα ἕνα κλάδον, ὁμοιον μὲ ἐκεῖνον ὅπου ἐπῆγα ἄλλοτε εἰς τὸν Πατριάρχην Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἔβγαλα καὶ τὸν Σταυρὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν μου καὶ τὰ ἤνωσα... Ὦ, τί χαρά! Νά, εἶπα, τὰ σύμβολα· διὰ τοῦ ἑνὸς ἐπιστοποιῆθη ἡ παῦσις τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἄλλου ἡ συμφιλίωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ μας.

Ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ τὰ στείλω ἐντὸς ἐπιστολῆς; ἐφοβούμην μήπως νομίσουν ὅτι εἶνε χρήματα καὶ τὰ κλέψουν... Ἀλλ' ὄχι, εἶπα, δὲν τὰ κλέπτουν, εἶνε Κυβέρνησις ἀνορθώσεως Βενιζέλου καὶ οὐδεὶς τολμᾷ. Λάβετε ὅδεν ἐσωκλείστως αὐτὰ μὲ τὸν συμβολισμόν των, εἰρήνην ἐν τῷ νέῳ ἔτει καὶ προστασίαν Θεοῦ.

Περιστερὰ τοῦ Νῶε

(*) Ἡ Περιστερὰ τοῦ Νῶε, ἀποστεῖλασα διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν εἰς τὴν Διάπλασιν κλάδον ἐλαίας καὶ Σταυρὸν συνδεδεμένα διὰ κυανῆς ταινίας, συνώδευσε τὸ δῶρόν της διὰ τῆς ἀνωτέρω ὡραιοτάτης ἐπιστολῆς. Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἔχω ἰδῆ πολλὰς εἰκόνας, ποῦ ἐκίνησαν μεγάλως τὸν θαυμασμόν μου, ἀλλὰ καμμία δὲν μ' εὐχαριστεῖ τόσον ὅσον αὐτὴ ποῦ βλέπω καθημερινῶς εἰς τὴν τραπεζαρίαν μας. Παριστᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν περιπατοῦντα μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς στενὴν ἀτραπὸν ἐν τῷ μέσῳ στάχεων. Τὸ γλυκὺ πρόσωπόν του δείχνει τόσην καρτερίαν, ὑπομονὴν καὶ καλωσύνην! Ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ πλησίον του, εἶνε πλήρης σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ· καὶ οἱ στάχεις κλίνουν τὰς κεφαλάς των ὡς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. «Ἀφοῦ λοιπὸν Ἐκεῖνος ὑπέφερε μὲ τόσην ἐπιμονὴν τὰ πάνδεινα πρὸς σωτηρίαν μας, διατί ἡμεῖς νὰ παραπονούμεθα διὰ τὸ παραμικρόν;» Αὐτὰ συλλογίζομαι ὅταν κυττάζω τὴν ὡραίαν εἰκόνα καὶ τότε ἡ ψυχή μου πληροῦται ἀπὸ γαλήνην καὶ θαυμασμόν.

Γελαζού μενη

ΧΗΝΕΣ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ἐπῆρ' ἕνας τὲς χῆνες του νὰ πάῃ νὰ τὲς [πουλήσῃ
Ἀλλ' ἐπειδὴ βιαζότανε καὶ γιὰ νὰ μὴν [ἀργήσῃ
Κτυποῦσε μὲ τὸ ξύλο του τὲς ἀργοπόρες [χῆνες
Νὰ τρέχουνε πιὸ γρήγορα. Μ' ἀντὶ νὰ [τρέχουν κεῖνες
Ἀρχίσαν τὰ παράπονα σὲ κάποιονε διο- [δάτη.
«Γιὰ κύττα τὸν ἀφέντη μας, ἀνήξερο χω- [ριάτη,
Πῶς μᾶς μεταχειρίζεται—μὲ δάκρυα τοῦ [λένε—
Σὰν τὰ πουλιὰ τὰ πρόστυχα. Δὲν ἔχει [μάθει, ξένε,
Ποῦ 'σῶσαν οἱ προγόνοι μας κάποια φο- [ρὰ τὴν Ρώμη
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τοὺς τιμᾷ ἴσα με τὼρ' [ἀκόμη».
—Καλά, μὰ σεῖς τί κάνατε;» ὁ ξένος τὲς [ρωτάει.
—Τίποτε 'μεῖς, ἀκόμη θές;» ἡ μιὰ τοῦ. [ἀπαντάει.
«Ἀφῆστε τοὺς προγόνους σας, ἐκεῖνους [τοὺς τιμᾶνε,
Ἀλλὰ ἐσᾶς, σᾶς θέλουνε μόνο γιὰ νὰ σᾶς φᾶνε,
Γι' ἄλλο δὲν εἶσθε ἄξιες, μόνο γιὰ πα- [ραμύθια...»
Ἔτσι εἶπε ὁ ξένος κι' ἔφυγε, κι' εἶπε με- [γάλη ἀλήθεια.
Ὦ! πόσες χῆνες 'σὰν κι' αὐτὲς 'στὸν [δρόμο κάθε 'μέρα
Ἀκοῦμε νὰ φωνάζουνε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα!!..

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ἦτο ὡραιότατον ἀπόγευμα καλοκαιριοῦ. Ὅλα ἐχαίροντο καὶ ἐγελοῦσαν, μόνον ἐγὼ ἤμουν λυπημένη. Ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸ Λουτράκι, καὶ ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσωμεν τὴν ἀγαπημένη μου Γιαγιά.

Ἕνα χέρι μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ ἤμουν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσω σὲ λυγμούς, φανταζομένη τὴν λύπη ποῦ θὰ ἐδίδαμε εἰς τὴν λατρευτήν μου Γιαγιά, ὅταν θὰ ἤκουε τὴν ἀναχώρησίν μας, ἔστω καὶ διὰ δύο μῆνας. Πράγματι τὴν ἐπομένην ἐπήγαμε στὴν Γιαγιὰ καὶ τὴν συντροφεύσαμε μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθε γρήγορα καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὦ! τί στιγμὴ φρικτὴ γιὰ μένα! Πρώτη ἡ Μαμμὰ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ ἡ Γιαγιὰ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Βεβαίως ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἤμουν, ἐνόησα ὅτι ἔκλαιε, ἐπειδὴ δὲν θὰ μᾶς ἔβλεπε ὅλον τὸ καλοκαίρι. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπήγαμε εἰς τὴν Γιαγιά, ἡ ὁποία πάλιν ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐγὼ ἐτραβοῦσα τὸ χέρι τῆς Μαμμᾶς, νὰ φύγωμε, διότι εὑρισκόμην εἰς νευρικὴν ταραχήν· δὲν ἐνοοῦσα τί συνέβαινε καὶ ἔκλαιε τόσον πολὺ ἡ Γιαγιά... Τὴν ἐβεβαίωνα ἡ καϋμένη ὅτι θὰ καθήσωμεν μαζί της, καὶ ὅτι ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν σπίτι μας, καὶ ἡ ἰδική μου κατάστασις ἠνάγκασε τὴν Μαμμὰ νὰ τὸ κάμῃ μιὰ ὥρα πρωϊτέρα. Δὲν ἐπροφθάσαμε, λοιπόν, νὰ κλείσωμε τὴν θύραν, καὶ ἐγὼ ἠρώτησα τὴν Μαμμὰ γιατὶ ἡ Γιγιὰ ἔκλαιε, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γελᾷ ποῦ ἐγυρίσαμεν. Καὶ ἡ Μαμμὰ μοῦ ἀπήντησεν:

—Ἀπὸ τὴ χαρά της, παιδί μου...

.... Παρῆλθον ἀπὸ τότε τρία ἔτη καὶ ἐγὼ θυμοῦμαι τὸ κλάμμα τῆς χρυσῆς μου Γιαγιᾶς, ἡ ὁποία φεῦ! δὲν ὑπάρχει πλέον. Καὶ προσπάντων τὸ κλάμμα ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς της, ποῦ μοῦ φαίνεται τώρα συγκινητικώτερον ἀπὸ τὸ κλάμμα τῆς λύπης της...

Ἥρωΐς τοῦ 21

ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Στὴν ἀλαφρότερη πνοὴ
σ' ἄγγιγμα μόνο πεταλούδας,
σὰν νὰ τὴν εἶχε τὴ ζωὴ
παρμένη ἀπὸ τὸ χυμὸ τῆς φλούδας,
σὰν νάταν ἦχος ποῦ πεθαίνει
ἢ ἄστρο ποῦ σβύεται τό πρωϊ
ἢ ὄνειρο πλάνο ποῦ διαβαίνει,
σὰν νάταν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ
ποῦ τρεμοχάνεται τὸ βράδυ,
ἢ σκέψις γρήγορη τοῦ νοῦ,
ἢ λάμψις σὲ πυκνὸ σκοτάδι,
σέρνεται χάμω καὶ χορεύει
δίχως νὰ ξέρῃ τί γυρεύει,
ἀναίσθητο, χωρὶς ζωή...
στὴν ἐλαφρότερη πνοή,
σ' ἄγγιγμα μόνο πεταλοῦδας.

Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων:

Ὁ Τοτός: —Ὁ μπαμπᾶς μόν ἦτο εἰς τὸν πόλεμος καὶ σὲ κάθε μάχη ἔχανε ἀπὸ ἕνα πόδι καὶ ἕνα χέρι.

Ὁ Νίκος: — Ἔτσι; Καὶ σὲ πόσες μάχες ἔλαβε μέρος;

Ὁ Τοτός: — Σὲ καμμιὰ σαρανταριά... δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνίδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

[Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1911, σελ. 331]

Δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον τὸ γερμανικὸν κείμενον ποῦ σᾶς ἔδωσα πρὸς μετάφρασιν. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τοὺς πενῆντα ποῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, μόνον οἱ ἀναφερόμενοι κατωτέρω κατώρθωσαν νὰ τὸ μεταφράσουν ὅπως σοῦν ὀρθῶς. Μόλις ἀπὸ δύο ἢ τρία λάθη εὑρίσκει κανεὶς εἰς τὰς μεταφράσεις των—οἱ ἀλάνθαστοι εἶνε ὀλίγοι,—ἀλλὰ τὸ σύνολον εἶνε πάντοτε ὑποφερτόν. Παρατηρῶ ὅτι πολλοὶ μεταφράζουν τὸ Hecke *γωνίαν*, ἐνῷ σημαίνει *φράκτην*· ἄλλοι—μὲ τὸ δίκιο των—δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ ποῦν τὸ Aussichtstempel, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρχιτεκτονικὸν (ἡ *Ξανθὴ Μουσμὲ* τὸ μεταφράζει «καλλιθέαν», τὸ *Ρημαγμένο Κρούσοβο* «περίπτερον», ἕνας ἄλλος «προπύλαια», ἕνας ἄλλος «σκοπιὰν» κτλ.) οἱ δὲ περισσότεροι τὰ ἔμπλεξαν μὲ τὴν παροιμίαν καὶ τὴν μετάφρασιν κατὰ λέξιν, ποῦ δὲν λέγει τίποτε. Ὀλίγοι τὴν ἀπέδωσαν ἐλευθέρως, ἡ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις τῆς παροιμίας εἶνε ἡ τῆς *Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς*, ἡ ὁποία λέγει:

Ὅποιος σηκώνεται αὐγή,
βάζει χρυσάφι στὸ πουγγί.

Ἐν γένει ἡ μετάφρασις τῆς *Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς* εἶνε πολὺ πρωτότυπος, αὐτὴν δὲ θὰ ἐδράδευα ἂν δὲν εἶχε μερικὰς λέξεις καὶ φράσεις ποῦ τὴν γαλοῦν. Ἔξαφνα τὰ *παρτέρια*, τὸ *πουρπόδρ*, νὰ *σεργιανίσῃ τὸ πάρκο* κτλ. Προτιμῶ τὴν μετάφρασιν τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ*, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης εἰς τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν, διότι καὶ τὴν παροιμίαν ἀποδίδει ἀρκετὰ καλά, καὶ ἀπὸ ξενισμοὺς καὶ ἄλλα κακόζηλα εἶνε ἀκηλλαγμένη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ξανθὴ Μουσμέ*, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φοιτητικὴ Συντροφιὰ* [14Ε]. — *Ρημαγμένο Κρούσοβο*, [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὠλήν*, [10Ε].— *Νέλκε*, [9Ε].— *Ρέμπελος*, [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ [Ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:] *Ἀναστασία Ι. Ἀναργύρου.* — *Ἀρ. Α. Σπουργίτου.* — *Πολικὸς Ἀστήρ.* — *Εὐτυχὴς Ψαρᾶς.* — *Φοῦλι.* — *Δούκισσα τοῦ Δάντουν.* — *Τὸ Σβυστό μας Κανδῆλι.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: [Ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:] *Ὑδραΐκος Χάνος.* — *Σμαράγδα Σταμ. Ρηγκούκου.* — *Θαλασσία Νύμφη.* — *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο.*—*Ἑλληνικὴ Δόξα.* —*Ἐλπὶς Δούλης Ἠπείρου.* — *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.* — *Μικρὸς Ἀργοναύτης.* — *Ἶρις.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΩΣ ΑΠΗΘΕΥΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις]

Ἦταν ἕνα λαμπρὸ πρωϊ ἀνοιξιάτικο, ὅταν ἕνας ξένος περνοῦσε ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως τοῦ Schönbrunn. Κύτταξε πίσω ἀπὸ τὸν φράκτη καὶ εἶδε ἕνα σεβάσμιο γέροντα, ἁπλᾶ ντυμένον, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο στὸν ἀνθῶνα. Ὁ ξένος χαιρέτησε τὸν γέροντα, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε γιὰ τὸν κηπουρό, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὡραῖον πάρκο. Αὐτὸς τὸ ἐπέτρεψε ὑποχρεωτικὰ καὶ ὡδήγησε τὸν κύριον, ἐπὶ μίαν ὁλόκληρην ὥραν, στὸν κῆπο καὶ στὸ πάρκο, ὥσπου τέλος τὸν ἔφερε πίσω στὴν ἐξώπορτα. Τότε ὁ ξένος τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ δῆθεν κηπουροῦ δυὸ ἀσημένια νομίσματα. Ἀλλὰ ὁ κηπουρός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ Α', ἔτρεξε μὲ χαρὰν στὴν καλλιθέα, ὅπου εὗρε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του. Τοὺς ἔδειξε γελῶντας τὸ φιλοδώρημα ποῦ εἶχε λάβῃ καὶ τοὺς εἶπε: «Ὁρίστε, σήμερα σὲ μὲ ἀληθεύει ἡ παροιμία: Ὅ π ο ι ο ς π ρ ω ϊ σ η κ ώ ν ε τ α ι, θ ᾶ χ ῃ ν ὰ φ ᾶ ῃ τ ὸ β ρ ά δ υ.»

Ξανθὴ Μουσμὲ
ἐτῶν 17

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Ἰανουαρίου 1912

ΤΟ ξεπόθωμα, *Νησιωτοπούλα*, θέλει ὑπομονή. Δὲν πρέπει νὰ φουρκίζεσαι ὅταν μία ἀκοπέλλα» σὲ περνᾷ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ὅτι θὰ σοῦ φέρῃ τὰ χρήματα καὶ πάντα τὰ ξεχνᾷ· ἢ ὅταν μία ἄλλη σοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐγγραφῇ, ἀλλὰ πηγαίνει στὸ χωριό της νὰ κάμῃ γεωργὲς κ' ἔπειτ «σοῦ ἀρρωσταίνει». Κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ καλά, καὶ ἡ ἄλλη ἴσως τὸ ἐνθυμηθῇ. Περίμενε, ὑπόμενε, ἐπίμενε. Καὶ ἂν δὲν εἶνε αὐταί, θὰ εὕρῃς ἄλλαι. Σοῦ ἔστειλα τὸ λυσόχαρτον ποῦ παρῄγγειλες.

Ναί, *Λορελάϊ*, καὶ διαγωνισμὸν Ποιήματος θὰ κάμω φέτος καὶ ἀπ' ὅλα. Φίλησέ μου τὴν *Ὀχρὰν Δαίδην* καὶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, *Ποριώτικη Δεμονιά*, καὶ εὐχαριστήθη πολὺ ποῦ συμφωνεῖς τόσον δι' ὅσα ἔγραψε περὶ χαρτοπαιγνίου. Βεβαίως καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως ἔχουν τὰς αὐτὰς ἰδέας. Καλύμματα ἔχω μόνον τοῦ 1910 καὶ 1911.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ζιζάνιον* τοῦ *Ἀρσακείου*. Ναί, γράφε μου τακτικὰ «ὅ,τι σοῦ συμβαίνει, ὅ,τι σκέπτεσαι, ὅ,τι αἰσθάνεσαι», καὶ πάντοτε θὰ σοῦ ἀπαντῶ,—ὅταν τοὐλάχιστον τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος.

Φίλησέ μου τοὺς τρεῖς μικροὺς συνδρομητάς μου, οἱ ὁποῖοι τόσον πολὺ μὲ ἀγαποῦν, *Ἐξόριστε Ἀτθίς*. Ὁ κ. Φαίδων δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ τὸ δελτάριόν σου εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἐντούτοις σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν ἐνθυμήθης.

Κολόμπα, σοῦ ἔστειλα ἑπτὰ τετράδια καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ναί, ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα «ἀπὸ καμμιὰ μεριά», τὴν ἀδελφή σου καὶ σένα, «πῶς γαιρετᾶτε κάθε Κυριακὴ τὴν ἔλευσί μου» καὶ τί ἀπογοητεύσις σᾶς πιάνει, ὅταν καμμιὰ φορὰ «παρέλθῃ ἡ ὥρα καὶ δὲν μὲ ἰδῆτε...» Εὐτυχῶς ποῦ αὐτὸ δὲν συμβαίνει συχνά.

Τὰς λύσεις τοῦ ἑβδομαδιαίου Διαγωνισμοῦ, *Ἀνεμώνη*, πρέπει νὰ τὰς γράφῃς εἰς ἁπλοῦν χάρτην καὶ νὰ τὰς συνοδεύῃς μ' ἓν καθαρὸν δεκάλεπτον γραμματόσημον. Μόνον αἱ λύσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γράφονται εἰς τὸν ἰδιαίτερον χάρτην τῶν Λύσεων.

Δὲν εἶνε λάθος, *Τέλλε Ἄγρα*, νὰ 'πῇ κανεὶς καὶ τὴν Βαυαρίαν «κράτος», ἔστω καὶ ἂν ἀνήκῃ εἰς τὴν γερμανικὴν Ὁμοσπονδίαν. Δὲν λέγουν ἄλλως τε «τὰ γερμανικὰ κράτη;» Ὅσον διὰ τὴν λύσιν τοῦ φωνητοῦ λίπους 490, ἐδημοσιεύθη λανθασμένη. Τὸ ρητὸν εἶνε: ὁ σπείρων ἀνομίαν θερίζει συμφοράν.

Πιστεύω τὴν διαβεβαίωσίν σου, *Ροδοδάκτυλε Ἠώς*, καὶ θὰ δημοσιεύσω τὸ ποίημά σου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη ὡς ἀντιγραφή. Ἑπομένως ἂν τὸ καταγγείλῃ κανείς, σὺ θὰ ἔχῃς ὅλην τὴν εὐθύνην. Σύμφωνοι;

Ἀγαπητέ μου *Χριστόφορε Αν. Νάλ.* πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή. Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς (*Πανελλήνιος Ἕνωσις*) εἶνε πιασμένον καὶ πρέπει νὰ διαλέξῃς κανὲν ἄλλο. Περιμένω

Τὸ «θὰ σὲ σκοτώσω», *Καλαμιά*, κάθε ἄλλο βέβαια εἶνε παρὰ μαλλιαρό. Ἀφοῦ ὅμως ἡ διδασκάλισσά σου θὰ ἐπροτιμοῦσε τὸ «θὰ σὲ φονεύσω», δὲν θὰ χάσῃ τίποτε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς. Βλέπω ὅτι ἔχετε ἕξογον καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν, τὸν κ. Σ. Μαρίνον. Ὑπῆρξε καθηγητὴς καὶ τοῦ «πατριώτου τουν ἐκείνου ποῦ λέγεις, καὶ πάντοτε τὸν ἐνθυμεῖται μὲ ἀγάπην καὶ μ' εὐγνωμοσύνην.

Ὁ «*Πέτρος Ριονσαί*», *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὰ «Δίδυμα τοῦ Τρένοβεαλ». Ὡς τὸ ἰδῆς ἅμα προχωρήσῃ. Ἡ εἰκὼν ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ Νέα τοῦ 1912 εἶνε ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ μυθιστορήματος καὶ θάργήσῃ ἀκόμη. Ἄγγελίας διὰ τὸ Δημοψήφισμα εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς ὅταν ἰδῆς τὴν προκήρυξιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τώρα, ἂν θέλῃς.

Ὁ *Ἄρης*, νέος μου φίλος κατενθουσιασμένος, μοῦ γράφει: «Χιλιάκις ἀγαπητή μου, εὐγνωμονῶ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* ποῦ μὲ ἐνέγραψε καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν λησμονῶ νὰ λέγω ὅτι παιδὶ χωρὶς «Διάπλασιν» εἶνε πλοῖον χωρὶς πηδάλιον».

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΝΤΛΗΘΗ

Ἕνας-ἕνας οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ἐξαντλοῦνται. Ἔστω τὸν μέχρι τοῦδε σημειουμένων εἰς τὸν Τιμοκατάλογόν μας, ἐξηντλήθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὁ 11ος Τόμος τῆς Α' Περιόδου, οὐτω δὲ οἱ ἐξηντλημένοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου εἶνε τώρα ἑξ, ἤτοι: ὁ 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 11ος καὶ 13ος. Πολὺ δὲ γρήγορα θὰ κούσετε ὅτι ἐξηντλήθησαν καὶ ἄλλοι, διότι ὀλίγιστα ἀπομένουν πρὸς πώλησιν ἀντίτυπα.

Ὡραίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντήσω, ὡς ἤθελα, ἐκτενῶς, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γέρω-Θωμᾶς* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Συλβία* (ποῦ μοῦ γράφει ἐρμέτρως, μὲ μεγάλην εὐχέρειαν καὶ εὐφυΐαν· εὐγὲ της!) *Κυανόλευκος Ξημαία* (ποῦ εἰς τὸ σπίτι της ὅλοι μὲ λατρεύουν, ἀπὸ τῆς μαμμᾶς μέχρι τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ·) *Πλοίαρχος Νέμος* (ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ ξεσπαθώνῃ καὶ νὰ χαλᾷ τὸν κόσμο γιὰ μένα·) *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Χρυσοπηγήτισσα* καὶ *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα* (μὲ τὰ δελφάκια της, ποῦ πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι των.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ χρῆμα-ἡ σπουδὴ» καὶ «Ἡ γιορτή μου» τῆς *Γαλατείας*. — Ὁ «Θα-

νάσης» τοῦ *Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου*·—Διάφορα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*·—Διάφορα τῆς *Υπηκῆς Στοργῆς*·—«Τὸ τρυπημένο λιθάρι» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*·—«Ποῦ εἶνε;» τοῦ *Γορμοῦ*·—Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδ. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀποροίπτονται: «Σεληνοφωτοτοπίονο» (δὲν μοῦ ἄρεσε σὰν τὰ ἄλλα)·— «Ἡ πληγὴ ἐπέρασε κτλ.» (κακογραμμένον)·—«Στὸν τάφο τοῦ Πατέρα» (καλόν, ἀλλὰ θλιβερὸν καὶ ἀπαισιόδοξον)·—«Περασμένα Χρόνια» (ἀκατάλληλον τὸ θέμα)·—«Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς» (κοινὸν· ἐκτὸς τούτου καὶ παράκαιρον)·—«Ὁ θάνατος τοῦ πτωχοῦ» (στίχοι ἄτεχνοι)·—«Ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας» (κοινόν)·—«Χριστούγεννα» (παράκαιρον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ρεῦμα* τοῦ *Βοσπόρου*, κ. (Α. Π.) *Κοντοροβιθούλης*, α. (Π.Κ.) *Πρίγκιψ τῶν Μεδίκων*, α. (Γ. Κ.) *Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου*, α. (Ε. Π.) *Συριανὸς Πολεμιστής*, ἀ. (Ψ.Ω.) *Υἱὸς τῆς Σεμέλης*, α. (Χ.Ι.) *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο* α. (Δ. Κ.) *Κυανόλευκος Σημαία*, κ. (Ο.Μ.) *Ἄναυρος* α. (Δ.Κ.) *Χρυσαλλὶς* κ. (Μ.Σ.) *Ζεφυρίτις* κ. (Ζ.Σ.) *Γορμός*, α. (Γ.Τ.) *Καλαμά*, κ. *Ἑρμίνη*, κ. (Α. Ι.) *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* κ. (Φ. Π.) *Πορφύρινη Δεμονιά*, κ. (Ξ. Δ.) *Διαβολεμένο Κοριτσάκι*, κ. (Ποία;) *Χαλασμὸς Κόσμου*, α. (Ν.Α.) *Ἀναμπαμπούλα*, κ. (Μπλούμ!)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, α. *Φουσανέλλα τοῦ Βύρωνος*, κ. *Φαιδρὸς Ἀδάμας*, κ. *Μικαέλα*, κ. *Ξανθὴ Μουσμέ*, κ. *Λορελάϊ*, κ. *Ἐθνικὸς Παιάν*, α. (τίς;) *Ἄσπρος Ἀραπάκης*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Γαλάτεια* (0) μὲ *Ἑξόριστον Ἀτθίδα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Χάωνα*, *Μόνωσιν*, *Ἑξόριστον Βασιλειᾶν*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*·—ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις* (0) μὲ *Τσιγγαρέλαν*, *Ἑξόριστον Ἀτθίδα*, *Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν Κρητικοπούλαν*·—ἡ *Ἀφελὴς Ξανθοῦλα*, (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν*, *Συλφίδα*, *Κάρμεν*·—ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* (0) μὲ *Παιᾶνα τῆς Δόξης*, *Πανελλήνιον Πόθον*, *Ἔμγονον Αὐτοκράτορος*, *Περσέα*.—*Ὁ Ἐκκεντρικὸς* (0) μὲ *Ἀγριοτριαντάφυλλα*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Τσιγγαρέλαν*.—ἡ *Θεὰ Ἐλπὶς* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθοῦλαν*, *Σκλάβαν τῆς Ἠπείρου*, *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου*, *Ἀηδόνα τῆς Ἠπείρου*·—ἡ *Ἀπηλπισμένη Κόρη* (0) μὲ *Γαλάτειαν*, *Ἀκακίαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐκκεντρικὸν* (ἐλήφθη, ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή·) *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* (ἀπήντησα καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις·) *Θεὰν Ἐλπίδα* (εἰς τὸ ξεσπάθωμα τοῦ 1912 ἐνεγράφησαν·) *Ἄψε-Σβῦσε* (ἔχει καλῶς· ὁ λογαριασμὸς ἐξωφλήθη·) *Ι. Κ. Χατζ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Κάσσιον Ἐπιδρομέα* (ἔχει καλῶς·) *Ἔνδοξον Ἰωλκίδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Περσέα* (ἔστειλα·) *Τακτικὸν Συνδρομητὴν καὶ Λύτην* (ὄν ἔχης πεποίθησιν ὅτι δὲν λέγεις ἀνησίας, διατί δὲν ὑπογράφεις τὴν ἐπιστολήν σου;) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (ἔχει καλῶς· τὰποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς·) *Δημ. Μιχ.* (ἔστειλα·) *Ἀφελῆ Ξανθοῦλαν* (ἡ Κάκια ἔχει τὸ ἴδιον ψευδώνυμον·) *Μικρὰν Ἀριστοκρᾶτιδα* (καὶ δύο, καὶ περισσοτέρων φυλλαδίων τὰς λύσεις εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον·) *Βασιλέα τῶν Βαλκανίων* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (καλὰ κάμνεις ποῦ δὲν ἀλλάζεις ψευδώνυμον διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν «προσωπικότητά σου»· βεβαίως, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ συγχρόνως καὶ βραβεῖον ψευδωνύμου καὶ βραβεῖον ἐκλογέως·) *Μέλλοντα Ναυτόπαιδα* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἐλλάδα τοῦ Ρήγα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (ὄχι, ὁ "Οδηγὸς τὸ λέγει καθαρά·) *Γλυκεῖαν Ἐλλάδα* (περιμένω· στεῖλε Παίγνια, ἀλλὰ νὰ ξεύρῃς ὅτι ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται μερικὰ διὰ κλήρου·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (εὔχομαι περαστικά·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον*, *Γορμόν*, *Λύραν τοῦ Φεραίου*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Φεβρουαρίου)

63. *Δεξιγριφος.*

Ἐπίρρημα μὲ μετοχὴν ὁ λύτης ἂν συνδέσῃ,
Ἕνα θεὸν θαλασσινὸν εὐθὺς θὰ κατελέσῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου

64. *Συλλαβόγραφος*

Εἷς φθόγγος τὸ πρῶτον
Νῆσος τὸ ἄλλο·
Μὲ τ' ὅλον σὲ βλέπω,
Τόσσο μεγάλο!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

65. *Μεταγραμματισμός*

Ἄδικα θὰ κάμω κόπον
Δε νὰ βγάλω, Μὲ νὰ βάλω,
Νῆσος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠλήνος

66. *Δημῶδες Αἴνιγμα*

Ἔχω μιὰ παληοσεντοῦχα
Ποῦχει μέσα τράκα-τρούκα·
Σὰν χαθῇ ἡ τράκα-τρούκα,
Πάει κ' ἡ παληοσεντούκα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

67. *Γωνία*

┼ * * * * = Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς.
* ┼ * * * = Ἥρως ὁμηρικός.
* * ┼ * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * ┼ * * * = Ποταμὸς τῆς Τουρκίας
┼ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν βασίλισσαν τῆς Τροίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλολούλουδο τοῦ Κάμπου

68. *Κρυπτογραφικόν*

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	= Ἀρχαῖος καλλιτέχνης
2 3 1 6 2 5 3	= Ἐργάτρια
3 2 6 3 4 7 2 4 9 0	= Βασιλεὺς τῆς Περσίας
4 9 2 3 0 5 3	= Ἕλλειψις βροχῆς
5 7 2 3 4	= Πτηνόν
6 7 5 2 7 0 5 3 0	= Μάντις
7 8 8 3 0	= Κράτος
8 9 0 6 9 0	= Κακοῦργος
9 1 3 2	= Ἐντόσθιον
0 3 2 2 3	= Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

69. *Ἐπιγραφή*

Ν Ξ Ε
Σ Ο Υ
Ν Ξ Ε
Ε Ι Ζ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Κ. Δανασσῆ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συμφώνως τῇ προκηρύξει μου περὶ βραβεύσεως τοῦ καλλιτέρου τετραδίου Μ. Μυστικῶν, βραβεύω τὸ τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*.

Δάφνης Στέφανος (*ΙΒ'*, 25)

Χριστόφορος Νάλτσας—Ἑλληνικὸν Προξενεῖον Θεσσαλονίκη. — Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα, προτιμᾷ Ἑλληνικά, Κρητικὰ καὶ Λεβάντ. Δίδει καλὰ ἀποικιῶν.

ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ζητοῦμεν μέλη ἐπὶ τῇ ἰδρύσει «Ἀνθενωτικοῦ Συνδυασμοῦ». Συνδρομὴ μηνιαία λεπ. 50. Ἀπευθυντέον: Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ: Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Εὐριπίδου 73 Πειραιά. Ἐκ τοῦ ἐξωτ.: Ἀττικὸν Οὐρανὸν Post - Box No 1, Alexandrie, Egypte

ΑΤΤΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
ΛΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ (*ΙΒ'*, 27)

Φίλατε *Ἀθανάσιε Διάκε*, γιὰ τὴ γιορτή σου εὔγομαι χίλιες θερμὲς εὐχές. —πρώην *Δάφνης Στέφανος*. (*ΙΒ'*, 28)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 61.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἔλλη Α. Ἰωαννίδου, Ἀρ. Π. Τσαουσόπουλος, Κ. Ἰω. Μελετόπουλος, Ἀρ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ἄρης Ἀρ. Χατζηϊωάννου, Ἔλλη Ἐμ. Μέμτσα, Η. Δ. Πέρρος, Σκλάβα τῆς Ἠπείρου, Δ. Ι. Μπαταβάμης, Μ. Π. Τσαουσόπουλος, Π. Ι. Κασδόνης, Μέλλων Ναυτόπαις, Νικίας Βέρτης, Δ. Η. Παπαγιάννης, Χαρ. Σούλης, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ν. Δ. Σκορδαρᾶς, Δαμάν Λ. Τριανταφυλλίδου, Τρ. Λ. Τριανταφυλλίδης, Ἀδαμαντία Λ. Τριανταφυλλίδου, Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, Γ. Δουρούτης, Δ. Παπαντωνόπουλος, Φιφὴ Δ. Παπαδήμου, Πολυξένη Μ. Ἀρνιώτου, Ἀντώνιος Δ. Ρωμάκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Ν. Αἰγιαλείδης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΒΟΛΟΥ: Ι. Α. Σφύρας, Α. Κ. Κωστόπουλος, Δ. Ε. Κουκιάδης.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Ἐμ. Π. Παπαδήμος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Σταμ. Τριλίβας.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Κωνστ. Κωτούλας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γαλάτεια, Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, Σπυρ. Δ. Μαρτίνης, Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ν. Δ. Συληβρίδης, Τηλ. Δ. Συληβρίδης, Γ. Δ. Συληβρίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Κωνστ. Γ. Γιαρμενίτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδ. Γ. Βελλιμιτώτης, Α. Μ. Στρούζας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἑλληνικὴ Δόξα, Γ. Δ. Παρασκάκης. Παιὰν τῆς Δόξης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στεφ. Ι. Περίδης (4).
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἑλένη Κ. Στρούμζη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη (4).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χριστ. Α. Νάλτσας (4), Φύλαξ τοῦ Μοριχόβου (4).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νικολ. Δ. Λαζαρίδης (3-4), Ἀγγελική Ζ. Καπριτσίου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἄψε-Σβῦσε (4), Θαλῆς.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀσ. Ε. Χριστοφίδης (4).
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἀρχυρὼ Γεωργαλᾶ (4).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Εὐτέρπη Μαλτσίδου, Ἐλισάβετ Βαλεντῆ, Μαρία Μαζαράκη, Ζωγραφία Καλωτζῆ, Φωτεινὴ Ἀρσταῦ, Ἑλένη Διακάκη, Κερκυραϊκὴ Αὐρά.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀλκιβ. Παπαδημητρίου, Νίκανδρος Θ. Νικολαΐδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΙΩΑΝ. Α. ΣΦΥΡΑΣ ἐν Βόλῳ καὶ Ν. Δ. ΣΚΟΡΔΑΡΑΣ ὁδὸς Θρασύλου 3 ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τρεῖς. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Φεβρουαρ.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2221